

Sygn. akt VI Ka 1169/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

Sędziowie: SSO Małgorzata Bańkowska (spr.)

SSO Remigiusz Pawłowski

Protokolant p.o. protokolant sądowy Anna Rusak

przy udziale oskarżycielki prywatnej C. Z.

po rozpoznaniu dnia 18 grudnia 2015 r. w W.

sprawy J. M. córki Z. i D., ur. (...) w B.

oskarżonej o przestępstwo z art. 212 § 1 kk

M. S. syna J. i R., ur. (...) w P.

oskarżonego o przestępstwo z art. 212 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżycielkę prywatną

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w W.

z dnia 26 maja 2015 r. sygn. akt IV K 1062/13

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zasądza od oskarżycielki prywatnej C. Z. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 zł tytułem opłaty za II instancję oraz obciąża ją pozostałymi kosztami sądowymi w postępowaniu odwoławczym.

SSO Remigiusz Pawłowski SSO Anna Zawadka SSO Małgorzata Bańkowska

Sygn. akt: VI Ka 1169/15

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje. Apelacja oskarżycielki prywatnej C. Z. nie zasługuje na uwzględnienie w żadnym zakresie.

Sąd rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, dokonał wszechstronnej analizy materiału dowodowego, na podstawie której poczynił właściwe ustalenia faktyczne, wyprowadzając w oparciu o nie trafny wniosek, iż oskarżeni J. M. i M. S. nie popełnili zarzucanego im czynu zabronionego, opisanego w art. 212 § 1 kk. Wnikliwa analiza całości materiału dowodowego zebranego w sprawie nie daje podstaw do stwierdzenia, iż Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w W. dopuścił się jakiegokolwiek błędu przy ustalaniu stanu faktycznego. Przesłanki, którymi sąd ten kierował się przy wydaniu zaskarżonego rozstrzygnięcia znajdują pełne odzwierciedlenie w jego uzasadnieniu, które zostało sporządzone w sposób umożliwiający kontrolę instancyjną wyroku. Sąd rejonowy prawidłowo wskazał którym

dowodom i w jakim zakresie dał wiarę, przedstawiając przy tym logiczny tok rozumowania przy wyciąganiu wniosków z poszczególnych okoliczności i zdarzeń zaistniałych w sprawie.

Sąd I instancji prawidłowo stwierdził, że oskarżeni nie działali z zamiarem pomówienia oskarżycielki prywatnej. Odpowiadali jedynie na konkretne pytania przesłuchującego ich funkcjonariusza policji. Co więcej, odpowiedzi tych udzielali niepublicznie, bo w budynku Komendy Policji W. B., jedynie w obecności funkcjonariusza prowadzącego przesłuchanie.

Przepis art. 212 § 1 kk mówi nie o poniżeniu w ogóle, lecz "o poniżeniu w opinii publicznej", co oznacza, że chodzi tu nie tyle o urazę osobistych uczuć osoby pokrzywdzonej, ale o to, jak osoba pomówiona będzie postrzegana przez szeroki, nieokreślony krąg osób. Karalne jest więc takie pomówienie, które może prowadzić do upokorzenia danej osoby w opinii innych osób, spowodować, że inne osoby będą uważać pokrzywdzonego za osobę poniżoną (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2010 r., sygn. akt II KK 105/10).

Należy również wskazać, że zeznania oskarżonych stanowiły w istocie ich własną ocenę przebiegu interwencji w której brali udział. Nie były to więc fakty, które jakkolwiek można byłoby zweryfikować pod kątem ich prawdziwości lub nieprawdziwości. Nadto, niezmiernie istotnym jest, że oskarżeni uzasadniali swoją opinię, opisując agresywne, nadpobudliwe i niezrozumiałe dla nich zachowanie C. Z. podczas ich interwencji w dniu 18 kwietnia 2013 r. Oskarżeni w treści swoich zeznań zastrzegli także, iż jest tylko ich subiektywna ocena stanu psychicznego C. Z., a ponadto określili ją mianem „sprawiającej wrażenie chorej psychicznie” jedynie w znaczeniu potocznym, obiegowym – nie przypisując jej w żaden sposób jakiegokolwiek konkretnej choroby.

Omawiane zachowanie oskarżycielki prywatnej zostało także potwierdzone w zeznaniach M. O. R. O., którzy byli naocznymi świadkami zdarzenia oraz uczestnikami podjętej przez oskarżonych interwencji.

Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego nie stanowią zniesławienia oświadczenia i wypowiedzi będące realizacją uprawnień opartych na prawie. Dotyczy to w szczególności krytycznych ocen wyrażonych w opiniach służbowych, skargach, pismach procesowych, krytyce naukowej, artystycznej itp. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2002 r., sygn. V KKN 435/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2000 r., sygn. IV KKN 331/00).

Dodatkowo, jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lipca 2007 r. – nie stanowi zniesławienia zarzut podniesiony w toku procesu sądowego pod warunkiem, że działanie sprawcy zmierza do obrony własnego interesu w sprawie oraz zarzut postawiony jest we właściwej formie i nie zmierza wyłącznie do poniżenia osoby, której został postawiony (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2007 r., sygn. akt IV KK 75/07).

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, należy uznać, że zamiarem oskarżonych nie było pomówienie oskarżycielki prywatnej i poniżenie jej w opinii publicznej.

Przestępstwo z art. 212 § 1 kk jest przestępstwem umyślnym, w związku z czym konieczne jest wykazanie oskarżonemu, że działał z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym dokonania tego przestępstwa. Tymczasem, na podstawie ujawnionych w toku przewodu sądowego faktów w pełni zasadnym jest stwierdzenie sądu meriti, że zamiarem oskarżonych było jedynie złożenie zeznań w charakterze świadków w postępowaniu karnym prowadzonym przeciwko C. Z..

Mając na uwadze powyższe, wobec braku podstaw do przypisania J. M. oraz M. S. odpowiedzialności za popełnienie czynu opisanego w art. 212 § 1 kk, sąd okręgowy utrzymał w mocy wyrok sądu rejonowego uniewinniający oskarżonych od popełnienia zarzucanego im czynu.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 1 i 3 kpk obciążając nimi oskarżycielkę prywatną C. Z..

Zgodnie z treścią art. 616 § 2 kpk koszty te obejmują opłaty oraz wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania. W związku z wymierzeniem oskarżycielce opłaty w wysokości 60 zł, jest ona zobowiązana

pokryć pozostałe wydatki poniesione przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym, o których mowa w treści art. 616 § 2 pkt 2 kpk.

SSO Małgorzata Bańkowska SSO Anna Zawadka SSO Remigiusz Pawłowski